

Arrest

nr. 81 431 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 12 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 maart 2011, met kennisgeving op 8 april 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2009 werd ingediend door:

B., T. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Turkije

geboren te Yunak op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de aanvraag van betrokkene samen met de aanvraag van haar ouders en minderjarige broers werd ingediend, met wie betrokkene samenwoont. De aanvraag wordt echter apart onderzocht en behandeld gezien de meerderjarigheid van betrokkene.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich op criterium 2.8A te beroepen, waarbij zij zich net als haar moeder en minderjarige broers wenst aan te sluiten op de situatie van haar vader, M.B. (...), die sinds oktober 2000 in België verblijft.

Echter, zoals reeds opgemerkt, wordt de aanvraag van verzoekster apart van haar familie onderzocht. Om in aanmerking te komen voor het criterium 2.8A dient betrokkene onder andere een ononderbroken verblijf in België van 5 jaar hebben gekend, ten laatste bereikt op 15.12.2009. Betrokkene kwam op 12.05.2005 naar België in het kader van gezinshereniging, wat dus een te kort verblijf om in aanmerking te komen voor criterium 2.8A van de vernietigde instructies.

Bij de actualisatie van haar aanvraag wenst betrokkene zich eveneens te beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium vereist dat betrokkene een ononderbroken verblijf in België heeft gekend sinds 31.03.2007. Betrokkene is op 12.05.2005 in het kader van gezinshereniging naar België gekomen en heeft in het kader van deze gezinshereniging een 20.06.2005 een attest van immatriculatie ontvangen, op 26.06.2006 een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister en op 13.11.2007 een identiteitskaart voor vreemdelingen. Zodoende is aangetoond dat betrokkene een verblijf heeft gekend in België.

Dit verblijfsrecht van betrokkene was eveneens wettig, want gebaseerd op de gezinshereniging met haar vader die in België een wettig verblijfsrecht kende.

Toen het huwelijk waarop de vader van betrokkene zijn verblijfsrecht had verkregen, evenwel werd nietigverklaard, heeft betrokkene, net als haar familie, haar verblijfsrecht verloren. Alle voortgevloeide rechten uit het huwelijk komend immers te vervallen. Betrokkene heeft aldus wel een verblijf gekend, maar dit verblijf kan als dusdanig niet als een wettig verblijf beschouwd worden.

In tegenstelling tot het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, vereist criterium 2.8B niet dat betrokkene een wettig verblijf heeft gekend. Maar criterium 2.8B vereist wel dat betrokkene een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 heeft gekend. Nu blijkt uit de grondige studie van het dossier van betrokkene dat zij op 07.07.2009 een land buiten de Schengenzone is binnengereisd (inreisstempel in het paspoort van betrokkene afgegeven te Tabanovce, Macedonië, op 07.07.2007). Dergelijke onderbreking wordt bij regularisatieaanvragen aanvaard wanneer de verzoeker een wettig verblijfsrecht kent. Aangezien dit bij betrokkene, zoals eerder vermeld, niet het geval is, wordt het verblijf van betrokkene bijgevolg als niet ononderbroken beschouwd. Hoewel betrokkene een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij de firma C.C. (...) Sprl voorlegt, kan zij zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8B. Haar verblijf is immers niet ononderbroken geweest.

Wat betreft de opmerking dat betrokkene zo'n 50 familieleden heeft die in België wonen, verzuimt betrokkene het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en toont zij evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.

Wat betreft het feit dat haar ouders en minderjarige broers ook in België verblijven en zij met hen samenwoont, dient opgemerkt te worden dat de familiale banden niet verbroken worden, gezien hun aanvraag tot regularisatie eveneens negatief werd beoordeeld.

Het feit dat betrokkene het Nederlands zou beheersen, ze bereid is om te werken, hier reeds gewerkt heeft en belastingen betaald heeft, zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Over de rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring is gericht tegen de voormelde geciteerde bestreden beslissing alsook tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven aan de verzoekende partij op 8 april 2011 onder de vorm van een bijlage 13 die door de verzoekende partij als tweede bestreden beslissing is toegevoegd.

Bij beschikking van 12 mei 2011 wordt het te betalen rolrecht begroot op 350 euro. De verzoekende partij betaalt op 24 mei 2011 slechts de som van 175 euro met de melding “enkel 9bis”.

Artikel 39/68 van de vreemdelingenwet luidt:

§ 1. Een rolrecht van 175 euro is verschuldigd indien voldaan is aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

1° de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo;

2° het betreft:

-hetzij een beroep dat is ingeleid tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of van één van zijn adjuncten,

- hetzij een beroep tot nietigverklaring tegen een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook de vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging, onder de in het tweede lid bepaalde voorwaarden.

Wanneer de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing wordt gevorderd, wordt het recht, vastgesteld in het eerste lid, slechts onmiddellijk betaald voor de vordering tot schorsing. In dit geval is het recht van het verzoekschrift tot nietigverklaring slechts verschuldigd bij het instellen van een vordering tot voortzetting van de procedure, bedoeld bij artikel 39/82, § 6, en wordt het gekweten door de persoon of de personen die de voortzetting van de procedure vorderen, onverminderd § 3.

De verzoekschriften tot tussenkomst bedoeld in artikel 39/72, § 2, geven aanleiding tot de betaling van een rolrecht van 125 euro.

§ 2. Indien de hoofdgriffier of de door hem aangewezen griffier vaststelt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift de toepassing van het voordeel van de pro deo vraagt, zonder dat die bij het verzoekschrift de in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 8°, bepaalde stukken heeft gevoegd, dan richt hij aan de verzoekende partij een brief waarbij wordt meegedeeld welke stukken ontbreken en waarbij die partij wordt verzocht binnen acht dagen haar verzoekschrift te regulariseren.

De verzoekende partij die haar verzoekschrift regulariseert binnen acht dagen na de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde verzoek, wordt geacht de vereiste stukken te hebben gevoegd bij het verzoekschrift op de datum van de verzending van het verzoekschrift.

Een verzoekschrift dat niet, onvolledig of laattijdig is geregulariseerd, wordt onverminderd de toepassing van artikel 39/69, § 1, derde lid, geacht in te houden dat de verzoekende partij afstand doet van zijn verzoek van de pro deo te genieten.

§ 3. De kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter beslist bij beschikking tot het verschuldigd zijn van het rolrecht en bepaalt het bedrag ervan.

De beoordeling van de in § 1, eerste lid, bepaalde voorwaarden geschiedt op basis van het verzoekschrift en de er op grond van artikel 39/69, § 1, eerste lid, bijgevoegde stukken.

De uitspraak over het rolrecht geschiedt zonder rechtspleging en is niet vatbaar voor enig beroep.

§ 4. Collectieve verzoekschriften geven aanleiding tot het betalen van zoveel malen het recht als er verzoekers en bestreden beslissingen zijn.

§ 5. Het rolrecht wordt door de verzoekende partij voorgeschoten. De betaling wordt verricht binnen een termijn van acht dagen, die ingaat op de dag dat de hoofdgriffier de betrokkene ter kennis brengt dat het rolrecht verschuldigd is en waarbij hij tevens op de hoogte wordt gesteld van het verschuldigde bedrag.

Indien het bedrag niet binnen de in het eerste lid bepaalde termijn is gestort, wordt het beroep niet op de rol geplaatst. De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd. Bij tijdige kwijting wordt het beroep op de rol geplaatst en gaat de termijn bedoeld in artikel 39/76, § 3, in.

In afwijking van het tweede lid, moet, wanneer in de vordering tot schorsing, die gepaard gaat met een beroep tot nietigverklaring, de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, het verschuldigde rolrecht betaald worden op het ogenblik dat de voortzetting van de procedure wordt gevraagd, met dien verstande dat de vordering tot schorsing op zich geen aanleiding geeft tot de kwijting van het recht indien de schorsing wordt toegestaan.

Als met toepassing van artikel 39/82, § 3, eerste lid, de vordering tot schorsing zich uitsluitend beperkt tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en indien de vordering tot schorsing niet werd toegestaan, dan is het rolrecht voor deze vordering tot schorsing verschuldigd bij het indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring.

§ 6. De Raad begroot het rolrecht en doet uitspraak over de bijdrage in de betaling ervan. Gaat het beroep tot nietigverklaring samen met of is het voorafgegaan door een vordering tot schorsing, dan wordt het recht verschuldigd voor het verzoekschrift tot nietigverklaring ten laste gelegd van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld."

Bijgevolg werd enkel het beroep dat de nietigverklaring vordert van de eerste bestreden beslissing op de rol gezet.

Inmiddels is de termijn voorzien in artikel 39/68, §5 van de vreemdelingenwet verstreken zodat het beroep van de verzoekende partij zich beperkt tot de vordering gericht tegen de hierboven geciteerde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van "de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht." Ook meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Het middel luidt als volgt:

"1.

Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing stelt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf in België sinds tenminste 31.02.2007, nu zij op 7.07.2007 een land buiten de Schengenzone is binnengereisd.

2.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder volledig onterecht verwijst naar deze reis van verzoekster.

Da deze reis buiten de Schengenzone door verzoekster gebeurde toen zij in bezit was van een rechtsgeldig bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister, toen zij op dat ogenblik wel degelijk wettig in België verbleef en zij dus toegelaten was buiten de Schengenzone te reizen.

3.

Dat derhalve verweerder geenszins in de ongegrondheidsbeslissing kan stellen dat in hoofde van verzoekster geen sprake is van een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 in België.

4.

Dat de ongegrondheidsbeslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

5.

Dat verzoekster opmerkt dat er in casu in elk geval sprake is van een stereotiepe motivering welke voor tal van beslissingen geldt.

Dat verzoekster opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoeksters motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht.

6.

Dat verweerder immers niet op een afdoende manier motiveert waarom de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde gegronde motieven (haar verblijf sedert 2005 op het Belgische grondgebied, haar vroegere tewerkstelling in België (via loonbrieven en aanslagbiljet personenbelasting), haar integratie, haar duurzame in België opgebouwde sociale banden, de in België wonende talrijke familieleden, haar mogelijkheid tot onmiddellijke indienstelling bij regularisatie van haar verblijf bij SPRL C.C. (...), met zetel te (...)) in zijn geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie tot onbeperkt verblijf in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder geenszins in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen is.

7.

Verzoekster wil verwijzen naar het arrest dd. 13.12.2010, nr. 52 905 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit arrest stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk het volgende:

“Evenwel zelfs zonder verwijzing naar deze vermelding in de instructie, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de jarenlange tewerkstelling van verzoeker zoals die ontegensprekelijk blijkt uit de stukken van het dossier en die voortduurde ook nadat zijn aanvraag in maart 2009 werd ingediend, zeker tot aan de actualisatie in november 2009, slechts motiveerde “het feit dat betrokkene(...)werkwillig is en gewerkt heeft (...), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009” De Raad stelt vast dat uit dit motief niet blijkt dat rekening werd gehouden met de duur en de aard van de tewerkstelling van verzoeker of in welke mate de reeds lang bestaande tewerkstelling zou zijn afgestemd op het arbeidsaanbod, ondermeer inzake knelpuntberoepen. Zelfs al blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van mening is dat de duurzame lokale verankering van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen omdat hij geen ingevuld model-arbeidscontract heeft voorgelegd, kan worden aangenomen dat in casu op een meer uitgebreide wijze diende te worden gemotiveerd waarom het arbeidscontract dat verzoeker heeft neergelegd en de loonfiches waaruit blijkt dat hij nog steeds was tewerkgesteld op het moment van het indienen van de aanvraag, niet in aanmerking konden worden genomen in het kader van zijn integratie of in het kader van mogelijke toekomstige tewerkstelling. De Raad herhaalt dat de omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid. In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van recente tewerkstelling die verzoekster in casu had voorgelegd’.

8.

Dat verweerder een ongegrondheidsbeslissing neemt zonder dat, in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid, op een uitgebreide en afdoende wijze wordt ingegaan op de door verzoekster voorgelde omstandige bewijzen van haar vroegere tewerkstelling in België, van haar integratie en participatie in de Belgische samenleving, van haar langdurig legaal verblijf in België, van haar in België duurzame opgebouwde sociale banden, van haar in België wonende talrijke familieleden en van haar mogelijke toekomstige tewerkstelling voor onbepaalde duur in België.

9.

Verzoekster benadrukt dat de omstandigheid dat verweerder haar aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid.

In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van haar vroegere tewerkstelling, van haar integratie en langdurig verblijf in de Belgische samenleving en van haar mogelijkheid tot onmiddellijke voltijdse tewerkstelling voor onbepaalde tijd, die verzoekster in casu had voorgelegd

10.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.”

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“Enige middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Schending van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat in de beslissing volledig ten onrechte werd verwezen naar een reis van verzoekster. Zij reisde buiten de Schengenzone op een moment dat zij in bezit was van een geldig bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister.

Zij had toen wettig verblijf in België. Het is niet geoorloofd te stellen dat zij geen ononderbroken verblijf heeft gehad sinds 31 maart 2007. De beslissing werd met een stereotiepe motivering weerlegd. De beslissing geeft niet voldoende aan waarom de gegrondheidsredenen niet werden weerhouden. Er wordt niet ingegaan op de bewijzen van haar vroegere tewerkstelling in België en haar langdurig legaal verblijf, haar sociale banden en haar kansen op tewerkstelling voor onbepaalde duur.

De Instructie is slechts een invulling van de discretionaire bevoegdheid. Er moet ook gekeken worden naar de andere redenen die werden aangehaald omtrent haar integratie in België. De motiveringsplicht, alsook de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 29 maart 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en waarmee verzoekende partij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster had aangegeven dat zij wenste geregulariseerd te worden in toepassing van de Instructie van 19 juli 2009, en meer bepaald criterium 2.8 A.

Verwerende partij verwijst in dat verband naar de Instructie van 19 juli 2009, en meer bepaald het criterium 2.8 A.

“Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toen St en visum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Het vademecum verduidelijkt het voorgaande en stelt dat het criterium 2.8 A kan worden ingeroepen indien voldaan is aan drie cumulatieve voorwaarden:

- De vreemdeling verblijft tenminste 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).*

- De vreemdeling heeft voor 18 maart 2008:*

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);*

- geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*

De vreemdeling kan een lokale verankering in België aantonen.

Verzoekster is pas op 12 mei 2005 naar België gekomen. Haar verblijf in België is dus te kort om zich te kunnen beroepen op 5 jaar ononderbroken verblijf in België, voorafgaand aan 15 december 2009. Zij komt dus inderdaad niet in aanmerking voor criterium 2.8 A van de Instructie.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster totaal voorbij gaan aan dit element van de beslissing, waardoor het niet ter discussie staat. Verzoekster weerlegt niet dat haar verblijf te kort is om geregulariseerd te kunnen worden op basis van criterium 2.8 A van de Instructie.

In haar actualisatie van de aanvraag om machtiging tot verblijf gaf verzoekster aan dat zij ook op grond van criterium 2.8 B meende geregulariseerd te kunnen worden.

Wat dat luik betreft, stelt de Instructie het volgende:

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewest en, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel..”

Verzoekster moet blijkens de verduidelijking in het Vademecum aan drie cumulatieve voorwaarden voldoen:

- 1) voorafgaand aan de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, sinds ten minste 31 maart 2007, ononderbroken op het grondgebied zijn.*

- 2) duurzame lokale verankering in België aantonen.*

- 3) een kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract voorleggen bij de aanvraag of de regularisatie.*

Verzoekster is zoals gezegd op 12 mei 2005 in het kader van gezinshereniging naar België gekomen. Zij werd ingeschreven in het Vreemdelingenregister op 26 juni 2006. Zij verwierf op 13 november 2007 een identiteitskaart voor Vreemdelingen.

Verzoekster kende dus een wettig verblijf naar aanleiding van de gezinshereniging met haar vader.

Later werd het huwelijk nietig verklaard, wat tot gevolg had dat verzoekster en de rest van de familie hun verblijfsrechten hebben verloren. Het huwelijk werd vernietigd, wat ook betekent dat alle rechtsgevolgen uit dat huwelijk kwamen te vervallen. Het verblijf van verzoekster kan derhalve niet beschouwd worden als wettig.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster ook dit element van de beslissing niet weerlegt. Nergens maakt zij duidelijk dat de nietigverklaring van het huwelijk van de vader zonder impact zou zijn op de wettelijkheid van het verblijf in ons land.

Echter, omdat het verblijf op grond van criterium 2.8 B niet wettig hoeft te zijn, maar enkel de aanwezigheid op Belgisch grondgebied bewezen moet worden, werd ook gekeken naar het daadwerkelijke verblijf van verzoekster in België. Verzoekster blijkt op 7 juli 2007 Macedonië te zijn binnengereisd. Zij heeft de Schengenzone verlaten. Haar verblijf in ons land werd onderbroken. Vermits het verblijf, zoals hoger aangetoond, geen wettig verblijf was, wordt een dergelijke onderbreking niet aanvaard, zoals de beslissing terecht aangeeft. Het verblijf wordt daarom niet als ononderbroken beschouwd.

Verzoekster brengt geen wettelijke bepalingen aan waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid. Zoals hoger vermeld, betwist zij niet dat haar verblijf sinds de nietigverklaring van het huwelijk van de vader onwettig is geworden. Net omdat haar verblijf onwettig was, had zij niet het recht om haar verblijf in België te onderbreken. Verzoekster ontkent haar buitenlandse trip trouwens niet.

Verzoekster meent dat de beslissing stereotiep is. Nochtans wordt in de beslissing zeer uitvoerig ingegaan op verzoeksters verblijfshistoriek in België, de door haar aangehaald werkhistoriek, de bewering dat zij 50 familieleden in België heeft wonen, dat haar ouders en minderjarige broers in België zijn en haar verschillende integratie-inspanningen.

Bijkomend wordt opgemerkt dat de gezinsbanden niet verbroken worden omdat het ganse gezin het land moet verlaten na afwijzing van hun regularisatie.

Verzoekster kan dus niet volhouden dat de beslissing stereotiep zou zijn, en voorbij gaat aan haar persoonlijke situatie.

Uit niets dat verzoekster aanbrengt, blijkt bovendien dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn. Verzoekster toont niet aan dat niet met alle elementen in het dossier rekening werd gehouden.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.”

(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

“Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreeindelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uit gegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV — BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551)

“Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uit gegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.”

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet gegrond.”

3.3. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de motiveringsplicht.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de advocaten van de partijen gevraagd wat hun standpunt ter zake is. Zij verwijzen naar de schriftelijke procedurestukken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond werd verklaard, omdat, hoewel de verzoekende partij het Nederlands zou beheersen, bereid zou zijn om te werken, hier reeds gewerkt heeft en belastingen betaald heeft, zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, getuigenverklaringen en attesten voorlegt, deze elementen aangaande haar integratie niet weerhouden kunnen worden als grond tot regularisatie daar deze geen afbreuk doen aan de voorwaarden die gesteld worden in de instructie van 19 juli 2009. Ook verzuimt de verzoekende partij bewijzen van verwantschap voor te leggen en toont zij evenmin aan waarom het feit dat zo’n 50 familieleden in België wonen een grond voor regularisatie zou zijn. Bovendien zouden haar familiale banden met haar ouders en minderjarige broers met wie zij in België samenwoont niet verbroken worden gezien hun aanvraag tot regularisatie eveneens negatief werd beoordeeld. Tenslotte antwoordt de verwerende partij op het argument van de verzoekende partij dat zij nooit een inbreuk op de openbare orde beging dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de van kracht zijnde wetgeving.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaar-

den van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag van de verzoekende partij van 12 november 2009, die betrekking heeft op het volledige gezin van de verzoekende partij, blijkt dat zij volgende elementen aanhaalt inzake de gegrondheid van haar aanvraag:

- zij zou zich terdege hebben ingespannen om zich te kunnen inburgeren en het centrum van haar belangen zou volledig in België liggen;
- zij stelt welhaast 5 jaar op het Belgisch grondgebied te wonen;
- zo'n 50 familieleden wonen in België;
- zij is van onberispelijk gedrag, vond eind 2008 werk en spreekt meer dan behoorlijk Nederlands;
- zij heeft hier een sociaal leven opgebouwd.

In de actualisatie van de aanvraag van 15 december 2009 bracht zij als aanvullend element een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur aan:

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat *“verweerder niet op een afdoende manier motiveert waarom de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde gegrondheidsmotieven (haar verblijf sedert 2005 op het Belgische grondgebied, haar vroegere tewerkstelling in België (...), haar integratie, haar duurzame in België opgebouwde sociale banden, de in België wonende talrijke familieleden, haar mogelijkheid tot onmiddellijke indiensttreding bij (...)) in zijn geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie”*, dat *“verweerder een ongegrondheidsbeslissing neemt zonder dat, in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid, op een uitgebreide en afdoende wijze wordt ingegaan op de door verzoekster voorgelegde omstandige bewijzen (...)”* en dat *“de omstandigheid dat verweerder haar aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid. In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van haar vroegere tewerkstelling, van haar integratie en langdurig verblijf in de Belgische samenleving en van haar mogelijkheid tot onmiddellijke voltijdse tewerkstelling voor onbepaalde tijd.”*

In de bestreden beslissing wordt inzake de door de verzoekende partij aangekruiste criteria van de vernietigde instructie het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich op criterium 2.8A te beroepen, waarbij zij zich net als haar moeder en minderjarige broers wenst aan te sluiten op de situatie van haar vader, M.B. (...), die sinds oktober 2000 in België verblijft.

Echter, zoals reeds opgemerkt, wordt de aanvraag van verzoekster apart van haar familie onderzocht. Om in aanmerking te komen voor het criterium 2.8A dient betrokkene onder andere een ononderbroken verblijf in België van 5 jaar hebben gekend, ten laatste bereikt op 15.12.2009. Betrokkene kwam op 12.05.2005 naar België in het kader van gezinshereniging, wat dus een te kort verblijf om in aanmerking te komen voor criterium 2.8A van de vernietigde instructies.

Bij de actualisatie van haar aanvraag wenst betrokkene zich eveneens te beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit criterium vereist dat betrokkene een ononderbroken verblijf in België heeft gekend sinds 31.03.2007. Betrokkene is op 12.05.2005 in het kader van gezinshereniging naar België gekomen en heeft in het kader van deze gezinshereniging een 20.06.2005 een attest van immatriculatie ontvangen, op 26.06.2006 een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister en op 13.11.2007 een identiteitskaart voor vreemdelingen. Zodoende is aangetoond dat betrokkene een verblijf heeft gekend in België.

Dit verblijfsrecht van betrokkene was eveneens wettig, want gebaseerd op de gezinshereniging met haar vader die in België een wettig verblijfsrecht kende.

Toen het huwelijk waarop de vader van betrokkene zijn verblijfsrecht had verkregen, evenwel werd nietigverklaard, heeft betrokkene, net als haar familie, haar verblijfsrecht verloren. Alle voortgevloeide rechten uit het huwelijk komend immers te vervallen. Betrokkene heeft aldus wel een verblijf gekend, maar dit verblijf kan als dusdanig niet als een wettig verblijf beschouwd worden.

In tegenstelling tot het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, vereist criterium 2.8B niet dat betrokkene een wettig verblijf heeft gekend. Maar criterium 2.8B vereist wel dat betrokkene een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 heeft gekend. Nu blijkt uit de grondige studie van het dossier van betrokkene dat zij op 07.07.2009 een land buiten de Schengenzone is binnengereisd (inreisstempel in het paspoort van betrokkene afgegeven te Tabanovce, Macedonië, op 07.07.2007). Dergelijke onderbreking wordt bij regularisatieaanvragen aanvaard wanneer de verzoeker een wettig verblijfsrecht kent. Aangezien dit bij betrokkene, zoals eerder vermeld, niet het geval is, wordt het verblijf van betrokkene bijgevolg als niet ononderbroken beschouwd. Hoewel betrokkene een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij de firma C.C. (...) Sprl voorlegt, kan zij zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8B. Haar verblijf is immers niet ononderbroken geweest."

en:

"Het feit dat betrokkene het Nederlands zou beheersen, ze bereid is om te werken, hier reeds gewerkt heeft en belastingen betaald heeft, zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde van het ononderbroken verblijf sedert een bepaalde termijn. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur sedert een bepaalde datum, zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld haalde de verzoekende partij in haar aanvraag en de actualisatie van haar aanvraag ook volgende elementen aan inzake de gegrondheid:

- zij zou zich terdege hebben ingespannen om zich te kunnen inburgeren en het centrum van haar belangen zou volledig in België liggen;
- zij stelt welhaast 5 jaar op het Belgisch grondgebied te wonen;
- zo'n 50 familieleden wonen in België;
- zij is van onberispelijk gedrag, vond eind 2008 werk en spreekt meer dan behoorlijk Nederlands;
- zij heeft hier een sociaal leven opgebouwd;
- zij legt een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

"Wat betreft de opmerking dat betrokkene zo'n 50 familieleden heeft die in België wonen, verzuimt betrokkene het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en toont zij evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn."

en:

“Wat betreft het feit dat haar ouders en minderjarige broers ook in België verblijven en zij met hen samenwoont, dient opgemerkt te worden dat de familiale banden niet verbroken worden, gezien hun aanvraag tot regularisatie eveneens negatief werd beoordeeld.”

en:

“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

en:

“Het feit dat betrokkene het Nederlands zou beheersen, ze bereid is om te werken, hier reeds gewerkt heeft en belastingen betaald heeft, zij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Op het feit dat zij inspanningen deed om zich te kunnen integreren en het centrum van haar belangen volledig in België zou liggen, dat zij het Nederlands beheerst, dat zij bereid is om te werken, dat zij reeds in België gewerkt heeft, dat haar vader, deel uitmakend van het gezin van de verzoekende partij, steeds belastingen betaalde, dat zij een kennissen- en vriendenkring heeft opgebouwd en verklaringen en attesten voorlegt, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de opgegeven mate gegrond. Er dient niet meer te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN